

(Лже) Димитрій І

Лана Перлулайнен

ОЗНАЙОМЧИЙ ФРАГМЕНТ

© Видавництво «Богдан». Усі права застережено.

Фрагмент надано для ознайомлення. Повна книжка — nashaknyga.com.ua

Воскреслий із мертвих

1

На світанку в понеділок другого тижня Великого посту року 7110 від створення світу 1 московський кремль через Фролівську 2 браму виплюнув трьох ченців. Вітер, що безладно вештався порожньою Пожарною 3 площею, стрибнув їм на плечі й облизав лица хуртовиною. Найстарший замахнувся посохом, але не відігнав її — лишень роздратував. Дихнула вона раз, дихнула другий — і не стало ні Лобного місця попереду, ні торгових рядів зліва, ні собору Покрови-на-рву справа, ані кремлівського муру позаду. Ченці насунули башлики, пригнулись і один за одним зникли в замітілі.

Москва щойно прокинулась, але злізати з печі не поспішала. Перевернулась із боку на бік, глянула в підсліпувате віконце: мете? — мете! Дай, подумала, ще полежу... хоча храми вже правили службу першої денної години 4, і підмайстри ковальської слободи розпалили в горнилах вогонь.

— Тьху, чорт! — почулося з хуртовини. І трохи згодом: — Прости, Господи!

— Чого лаєшся, Гри'шко? Гріх!

— Перечепився я... Щось тут...

— Чекай, от нехай я палицею... та ніби...

— Їй-бо, мрець, братчики!

— Ну, відмучився... Мабуть, за Борисковою копієчкою прийшов... Упокой, Господи, душу його!

Москва щойно прокинулась і ще не встигла зібрати нічні трупи. Зазвичай їх звозили на кладовище і скидали одразу за воротами, бо не було охочих довбати мерзлу землю для чужих мерців. Тут своїх поховати б...

Не щастило Борисові 5. Хитрістю й інтригами, Бога і чорта залучивши, видерся на московський престол — і що? Корона на голові, скіпетр із державою в руках, трон під... ну, тим самим

місцем, — а спокою як не було, так і нема. Велика Московія, клопітно нею правити. З чотирьох боків вороги сунуть: як не зі сходу — так з півдня, як не з півночі — так із заходу. А коли на околицях спокійно — обов'язково чи заколот, чи пожежа, чи от, маєш, — неврожай... Люди цілими селами знялися з обжитих місць і шукають, де краще. Не до ситости вже — аби вижити. А воно скрізь голодно. От і тягнуться до столиці, на уклін до царя-батюшки, залишаючи по дорозі горбики могил... Борис повелів роздавати нужденним з казни милостиню. Але люди йшли і йшли, не було їм кінця, і оскудела рука дающая...

— Зважай, Гришко, погана то прикмета. Наче дорогу мрець нам заступив — через мерця дорога-то. Назад би нам, поки не помітили, га?

— У прикмети поганські віриш, Божа ти людино! — озвався названий Гришком. — А ми от помолимося і направо підемо, через мерця не переступаючи.

— Та воно-то так, але краще би повернутись. Та ще й мете...

— Ні, мені вертатися зась. І вам зі мною теж. Бо як мене не знайдуть — з вас питатимуть.

— А ми й не знаємо нічого, — намагався вирватись той. — Ми'сько, ти чув щось? І я не чув... Де Гришка? Нема Гришки. Пішов собі десь, не доповів нікому...

— Як ніздрі вирвуть, очі виколють, руки-ноги повідрубують, — ще й не те згадаєш, — пообіцяв Григорій. — Старий ти вже, Варламку. Тому і смерти не боїшся, що розум твій зсохся. А от Ми'ська молодий, жити хоче. Хочеш жити, Ми'сько?

— Хочу...

— Тоді вперед! А хуртовину нам у поміч Бог послав: сліди вже за годину замете. Нехай тоді шукають у лісі дрімучому та степу широкому...

Григорій відштовхнув Варлама і не оглядаючись вирушив до Москви-ріки. Мисаїл з Варламом пішли слідом. І впала за ними снігова завіса.

Розвиднилось, вітер ущух, але сніг іще падав густо. Втікачі сиділи на снізі задом наперед, закутані у ведмежі шкури. Віз на зимовому ході б тягла гніда приземкувата кобила. Грузнучи в снігу, сумною покірною чередою плентались назустріч виснажені люди. Візниця крутив батою над головою і покрикував:

— Гей! Пó-бережись! Побережи'-ись!

Люди байдуже відступали в замети, а потім так само байдуже брели далі. Раптом якась баба з гурту відчайдушно кинулась до возу і вчепилася ззаду однією рукою, бо другою тулила до себе згорток. У згортку, певно, дитина: дітей так пригортають... мертва вже... Баба замотана, засніжена, тільки очі сині кричать — ніби з замету... Хто мав серце, той почув. Візниця ж не розгубився: врізав по руці батою — баба й відчепилася. Впала — й лежала б так до весни, бо навіть і не помітив ніхто. Снігом би замело, потім полозами утрамбувалося — і лише сани підстрибували б, та ямишки чортихались... У Григорія все це швидко пронеслось перед очима, і він вдарив візника ліктем:

— Ану стій, вовчаро!

Той щиро здивувався:

— Чого? Ну, тпрр-ру!..

Коняка стала. Григорій не встиг скочити, як віз оточили. Лізли тупо і вперто. Візниця заходився розганяти жебраків батою.

— Вони в кожухах, їм не болить! — пояснив.

Люди падали, борсались у снігу, повзли, молили: дай-й-й! Дай! — вимагали, — бо самі візьмемо, як не даси. І світили очима — недобро, голодно, по-вовчому... Варлам з Мисаїлом затягли Григорія назад. Він задубілими руками смикав мотузку на торбині, не міг розв'язати — лише заплутував, поспішаючи, — розірвав

зубами, вийняв монастирську хлібину. Ламав її, кришив, а лице заливали сльози. І тяглися зусібіч руки: хліба, хліба, хліба-а-а! Але ж не був Христом, та й хлібів у Божого Сина було аж сім...

І знову їхали мовчки. Григорій сумними очима проводжав ходоків — аж до самої Москви, до царських палат. Мисаїл спав. Варлам спочатку бухтів, що от, мовляв, спокусила декого гордия, розкидаються тут хлібчиком, Христа зі себе вдають, прости Господи, а потім своїм із ними ділися... Але й він затих, отримавши від Григорія штовхана. Візниця розбивав батогом замети то справа, то зліва, цмокав, н-нокав, лаявся і відганяв людей криками. Іноді зупиняв конячку, пропускаючи зустрічні сани й вози, але таких було мало.

Нарешті сніг увесь випав. Дорога теж спорожніла. Призахідне сонце червоним колобком котилось понад лісом. Візниця притулився спиною до спини Григорія і щось чи співав, чи бурмотів собі під ніс, аби не заснути. Прокашлявся, сказав голосно:

— Тож одразу за цим ліском і монастир буде. Там і станемо на нічліг 7.

Йому не відповіли. Трохи помовчавши, візниця знову заговорив:

— І в монастирях, знати, голодно, що з Москви аж у Болхів тікаєте?

— Ми — Божі люди, нам про земне дбати гріх, — озвався Григорій. — Переходимо з монастиря в монастир з Божою поміччю, молимося скрізь, служби правимо.

— На прощу ми, по святих місцях. До печер Київських — там, кажуть, багато братчиків душі свої спасли, — похвалився Мисаїл, позіхаючи зі сну. — А звідти до Єрусалима, де Бога нашого розп'яли.

Григорій під пологом сильно пнув його ногою — той тільки зойкнув.

— А, то так, то хороша справа, — погодився візниця. — Тільки неспокійно зараз. Люди злі, голодні. Обкрадуть, значиться, — і шукай вітра в полі.

— Що в нас украдеш? Рясу з підрясником, торбу жебрачу та хрест святий? — озвався Варлам. — Та і хто Божих людей образить?

— А не скажи, не скажи! Хто вас у темряві, значиться, розбере: Божі чи не Божі? Попервах вб'ють, а тоді вже рясу побачать — як одяг зніматимуть... А ще скоморохи нині гуляють, бісівське плем'я. У них теперка, вважай, заробітку нема ніякого: ні весіль, ні празників, до хати не запрошують, хліба не дають. І торби, і пуза порожні. Кому їхні побрехеньки, значиться, треба, коли діти від голоду мруть! Мовчіть краще, що монахи. Скажете — тільки гірше розлютяться. Ду-ууже вони попів не люблять. Скуштували вже лиха від вашого брата!

— Ну-ну! Говори — та не заговорюйся! — прикрикнув Григорій. — Якого такого лиха?

— Та я хіба що! Так їм і треба, безбожникам, неробам! Тільки те і знають, що по струнах бренькать, сороміцькі пісні горлать та скромним у піст черева напихать!

— Де ж вони скоромне в піст беруть?! Самі ж і спокушаєте...

— Та я ніколи в життю ні не запросив їх, ні не пригостив, слава тобі, Господи! Виродки вони поганські!.. Не-е! Ми піст поважаємо, Бога нашого боїмося! — злякався той.

І знову йому не відповіли. А візниця довго ще тряс головою і бурмотів собі під ніс: «Як можна! Та щоби я... та ми... Свят-свят-свят!...»

Нарешті замовк і він. Смеркло. Ялини з обох боків дороги простягали мохнаті лапи — ніби хотіли з'єднати половинки лісу. Одна за одною заглядали в лісовий колодязь цікаві зірки й бачили на дні втомлену коняку, запряжену в підводу з чотирма сідоками.

Коняка брела повільно, і візниця її не підганяв — певно, жалів годувальницю. А над усім цим висіла прозора морозяна тиша.

2

Раптом зліва із замету, обсипавши з гілок сніг, з криком вирвався великий птах і завис над дорогою. Здригнулись ченці, здригнувся візниця, вигукнув: «Вовки!» — і почав шмагати кобилу. А вона ж мала лише одну кінську силу, та й ту вже розміняла по дорозі, — рвонула бідолаха вправо, рвонула вліво і знеможено впала на коліна. Скочив візниця — і за дишло тягнув, і віжки сминав:

— Чуєш, вставай, заразо! Вставай! Манько! Кому кажу?! Манюсько! Ну вставай же, Господи Боже ж ти мій!

Коняка задрижала від напруги, але тільки голову підвести спромоглася. Візниця впав на коліна і небу в морду кулаком врізав:

— За що?!

Здригнулось небо, обсипало його сніговою заначкою. І Манька випросталась раптом, встала, хитаючись, на непевні ноги. Візниця обійняв її, притулився до морди щочкою, а коли ліз назад у підводу, витирав рукавицею мокре лице...

Але то були не вовки. Тишу легко, як ніж масло, розрізав голос ріжка.

— Скоморохи! — видихнув візниця, хрестячись.

Розбійники розділились. Один одразу пішов до Маньки, взяв за вузду, поплескав по шії, потріпав гриву, нахилився до самої морди і щось прошепотів. І вона, зрадниця, взяла губами гостинець з чужої долоні і вже жувала, скосивши оком на хазяїна. Чоловік зо п'ять тим часом штурмували підводу. Решта — з рогом, дзвіночками, брязкальцями, барабаном — дзвеніли, дуділи, барабанили, пританцьовуючи.

— Гей, люди добрі, на печі хоробрі! — вигукнув один.

— А в темному лісі й зайця боїсся! — підхопив другий.

— Заспіваю: тринки, тринки, ти заграй, моя волинко, відпочинь, моя дубинко. Скільки бражки б не пили' — а п'яни' ми не були, — стрибав із бубном третій.

— З Божого дзбана напувайте п'яних, з Божого корита нагодуйте ситих! — вимагав четвертий.

Мисаїл з переляку зарився в сіно й обхопив голову руками. Візниця сидів, як пам'ятник самому собі. Варлам негнучкими пальцями витяг із пазухи хрест і, тримаючи його в кулаку перед собою, намагався підвестись, але від старости й довгого сидіння ноги заніміли — упав назад на сіно. Гукнув:

— Хреста на вас нема, чорти погані! Монахи ми, на прощу йдемо!

— А-а! Монахи бідні годували злидні, та й пішли до Спаса продавати ряс, — відповіли йому дискантом.

— Нині відпускаєши з печі мене, раба свого, в кабак по вино, по мед і по пиво з амінем і миро-о-ом! — додали солідним басом.

А Григорій уже стояв, і в його правиці виблискувала шабля.

— Ото монах — Господній страх! — здивувались скоморохи. — Душу спасе — голову знесе! А нам помирать — що дрова рубать, нам піп — свиня, нам зірки — рідня, а дружка та свашка — сокирка та плашка.

Махнув Григорій шаблею — скоморохи, які на віз лізли, тільки голови пригнули. А той, що біля Маньки був, глянув на нього та як заволає:

— Юшка! Юрію Богдановичу, ти?

— Хто це? — опустил шаблю Григорій. Найшустріший бандит з цього скористався, стрибнув, обхопив його за ноги, смикнув — і от Григорій вже лежав на своїх попутниках, а шабля безладно і безпомічно різала повітря.

— Стій, не займай! — крикнув той, що біля Маньки. — Мирон я, конюший Романових — разом у Микитовичів служили!

Григорія відпустили, але він ще не ховав шаблю — сидів і вдивлявся в темряву. Мирон підійшов:

— Ну? Впізнаєш?

— Мирон Іванович?

— Був колись, а тепер — просто Миронка Веселобй.

— Так і я ж тепер — диякон Григорій...

Обійнялись. Сіли на сіні поруч.

— Куди їдете?

— В Болхів. За ліском монастир, там заночуємо, а зранку знову в дорогу.

Мирон присвиснув:

— Знаю я той монастир, до нього бадьорому зайцю пів ночі стрибати, а шкапа ваша хіба вранці пришкандибає. Нема чого квапитись, не втече: на місці застанете. А на нічліг прошу до нас. — Гей, Фтюрько! — гукнув він. — Чуєш, повертай конячку, вези до хати.

Названий Фтюрьком відібрав у візниці віжки, скочив на Маньку і завернув її в замет ліворуч від дороги, на просіку. Мирон сидів на повозці, решта бандитів попереду притоптували сніг і допомагали Маньці — хто словом, а хто й воза тягнув. Візниця плентався позаду.

— Ну, — притишив голос Мирон, — розповідай, Юшко... отець Григорій, як у диякони потрапив!

Григорій оглянувся — перелякані товариші лежали, зарившись у сіно, — і відповів так само тихо:

— Та що розповідати... Ти ж у Романових був, коли їх в'язати прийшли? Ну, а я — у Черкаських 8...

...Боярські московські двори нагадували фортеці в мініатюрі: Годунову не вірили. Кожен боярин мав свого воєводу, тримав у дворі озброєних стрільців, а у вежах по периметру чергували вартові. 15 жовтня 7108 року проти ночі Юрій обійшов подвір'я,

призначив вартових і ліг спати. Але сон не йшов. Різна маячня лізла в голову. Тільки-но заплющить очі — бачить вогонь, стрілянину і кров. Вогонь просочується у шпарини паркану, вилизує двір, стає на задні лапи, кидається на стодолу, мимохідь обсмаливши порожні бочки, заповзає на галерею... А на галереї він, Юшка, метушиться. Води, води — в морду звіру плеснути! Води! — кричить Юшка. І ніхто не чує, бо тільки трупи довкола. А трупи, може, і чують, але поворухнутись не можуть. А вогонь уже танцює біля Юшкових ніг, в очі Юшкові дивиться, гіпнотизує... Коли раптом трясє за плече вартовий:

— Богдановичу, ну Богдановичу же! Вставайте! До Микитовичів прийшли! Стріляють!

І точно, стріляли. Юрій скочив і ще не встиг одягнутись, як ходором заходили ворота. Глянув у бік Романівського двору — а там аж до площі Пожар вся Варварка 9 у факелах... Гукнув Борису Келбулатовичу 10, підняв своїх стрільців — але що та жменька проти такої навали! Боронились, поки могли, а коли боярина з бояриною повели і челядь почали в'язати, вихопив у першого-ліпшого факел, ткнув тим факелом у морду йому і розчинився серед царських прихвоснів — хто там у темряві розбере: де свої, де чужі...

Тільки-но з натовпу на Варварці вибрався — подався до Семейки Єфим'єва 11. А той почухався, вислухавши, та й каже:

— Не чужий ти мені, Юшко, але жінку й діти маю. До ранку перебудеш, а там іди собі з Богом від Москви подалі. До матері йди. Або краще в монастирі якомусь заховайся. Либонь, пошукають-пошукають та й заспокояться: подумають, що загинув чи помер десь дорогою. А там, Бог дасть...

Так Юрій і зробив: подався в Галич 12. Але там уже пильнували. І знову дивом з-під носа втік — лісом, лісом — до найближчого монастиря. А найближчим був Железнобірський

Івано-Предтеченський. Там і постригся. Ох і нудно ж було після столичного життя в провінційному монастирі — хоч у петлю лізь! Не витримав: з монастиря в монастир переходячи, знову в Москву прийшов...

— А мій дід — чернець у Чудівському. Ти, може, чув: Єлізарій Матвійович Отреп'єв, Замятня.

— Знаю Замятню... Так він — Отреп'єв? Твій дід? Не знав...

— Хіба я сам знав?! І мати, і вуйки, і навіть Семейка Єфим'єв мовчали — ніби змовились. Може, я Замятню раніше й бачив, та не знав, що то — дід мій... Мати про нього сказали тільки тепер, коли я, ховаючись, як останній негідник, вночі до них у вікно постукав... Не спали, чекали вже, бо приходили Борискові пси, питались за мною... Сиділи в темряві, вони за руку мене тримали, а вдосвіта перехрестили й виштовхали через задні двері... Тої ночі багато чого я дізнався. Батько мій круту дідову вдачу успадкував. Дід слово, а батько йому — два. Дід два — батько чотири. А слів забракне — кулаки завжди при собі. Сварились-сварились, а одного разу до того досварились, що дід від батька відмовився. Мовляв, було в мене двоє синів, а тепер лише одного маю. Не син ти мені віднині, мовляв. Ну, інший бовкнув би таке зозла та й забув назавтра. А цей — як відрізав: до самої батькової смерті бачити його не хотів і на похорон не прийшов. Мати лишилися з двома недоростками на руках, просили допомогти, так старий і не відповів навіть... Довгенько я вагався — але що мав робити? Прийшов: так, мовляв, і так, приймай внука блудного. Старий подивився: «Подібний, — каже. — Якщо не тільки лицем у нього вдався — копняками прожену». І почав мене питати зі Святого Письма. Я відповідаю, а старий, бачу, тішиться. Ну, словом, прийняв. Просив за мене через бідність мою і сирітство протопопа Богородицького Євфимія, а той уже архімандриту Пафнутію Чудівському кланявся... Взяли мене в Чудівський монастир до діда в келію. А що я до книжного письма

охочий і почерк гарний маю, то скоро забрав мене Пафнутій до себе келійником. Переписував йому святі книги. А там уже сам Іов мене помітив — і от я в патріарших палатах дияконом. Листи йому писав, складав життя святих... А ти?

— А що я, — зітхнув Мирон. — То ти, отче Григорію, цілу кар'єру за рік подужав... А я... живий, як бачиш, тільки рука от... — Мирон зняв рукавицю з лівої руки — а кисти й нема на руці, сама куркса. — Відрубали руку разом із шаблею.

— Добре, хоч не праву...

— Мені ліва — що тобі права... Лівша я, шуліка, — забув?.. Ну і скажи тепер, куди мені з такою міткою? Тікав від Борисових бандитів та й прибився до бандитів вільних...

3

У скомороському таборі посеред розчищеної площадки палала ватра. Справа лежали дрова, зліва стояла низька хатина в сніговому каптурі, біля неї був прив'язаний олень зі саньми.

Варлам перехрестився, сплюнув через ліве плече, але промовчав. Кому ж охота на бісівському вогнищі смажитись? Зжеруть з голоду і не вдаляться.

Проте їсти їх ніхто не збирався — навпаки, нагодували залишками кабанятини. Тільки хліба не було, довелось Мисаїлу діставати свій.

Стіни тісної кошари зсередини були завішані шкурами — вовчими, лисячими, навіть ведмежими. Шкури лежали і поверх товстого шару глиці на підлозі. Посередині в кам'яній жаровні горів вогонь. Варлам за звичкою перехрестився, заходячи, але ікони жодної не побачив. Поцілував хрест, який і досі в кулаку тримав, підстилку помацав і потроху ліг — спочатку став на коліна, потім примостився, спираючись на руку, поклав під голову торбину з хлібом і довго ще про себе молився лежачи, щоби простив йому Господь Бог щойно набуті гріхи... Загасили вогонь і вляглися

покотом, тулячись один до одного. Манька в темряві рила копитом підстилку — вибирала листя з-поміж глиці. Потім і вона затихла.

Юрій з Мироном залишились біля вогнища. Дивились на вогонь, мовчали. Мирон підкидав гілки, вогонь спочатку злизував хвою, пускав іскри, які підхоплював дим і підіймав над верхів'ями ялин; потім і самі гілки червоніли, вигинались, розсипались — і тоді Мирон підкидав нові. Юрія загіпнотизував танець вогню. Скакали червоні коні з золотими гривами, а на тих конях скакали чорні вершники, і летіли сині дротики, і шибались фіолетові мечі...

— Який тепер з мене конюший... От, до скоморохів прибився... Кажуть: розбійники!.. — гірко видихнув, як схлипнув, Мирон. — Ми нікого не вбили. Беремо тільки необхідне, коли нічого не вполюємо. А так — звірини повен ліс. Хліба от нема зовсім... Слухай, а ти, часом, не знаєш, хто на Романових доніс?

— Як не знати? Все дізнався. Скарбник ваш, Бартенєв-Другий. Ніхто його навіть не питав — сам пішов і виказав: мовляв, чар-зілля набрали і разом з відьмами й чорнокнижниками хочуть царя зі світу звести. Пішли трусити — знайшли в пивниці мішок з якимись корінцями-травами — мабуть, сам же Бартенєв і підкинув... За Івана Грозного його би першого закатували, а цей милістю царською нагородив...

— Якщо стріну — живим не втече!

— Ще стрінемо... Крім Романових і Черкаських взяли Шестунових, Рєпніних, Карпових, Сицьких... Всіх заслали — кого куди... А слуг катували, особливо романовських... Ніхто гріха на душу не взяв, не обмовив, Царство їм Небесне!.. — Юрій перехрестився. — Вважай, пощастило нам з тобою, що живі...

— Живі... А далі що? Бандитом в лісі подихати? Ну, ти-то прилаштувався, слава Богу!

— Впізнали мене, Миронко... Той самий Бартенєв. Тікаю я. Та й не до серця мені монастирське життя... — глухо озвався Юрій. —

Що у в'язниці, що в монастирі — однаково. Та якби ж хоч самі ченці по-божеськи жили, а то і людям брешуть, і Богу. Дурні, пияки, ненажери...

Мирон не мав, що заперечити. Зорі, скаламутивши небо, висіли над самою галявиною, найбільш цікаві спустилися нижче, обсіли гілки ялин, а деякі навіть легковажно стрибали у вогнище і повертались на небо разом з іскрами.

— Пам'ятаєш позатамтой рік, святки... я тоді ще у Романових був... — продовжував Юрій.

— Це коли всі Микитовичі зібрались? Ну, як не пам'ятати! Останні святки, вважай!

— А старицю ту — чи відьму? — Марицею ніби звали...

— Ту, що сказала, ніби в домі двоє майбутніх царів нараз?

...

Далі — у повній книжці «(Лже) Дмитрій І».
nashaknyga.com.ua